

ban-egészben ezekkel kongruensek. Eltérés csak annyiban van hogy további esetekként járulnak az előbbiekhöz a következők: ha új kereseti adókiivetés történt, ha az előző évi kiivetés során figyelembe vett elemi kár címén több mint 10% vonatott le.

Megemlítendő még, hogy az egyes adónemek rögzítése az egyedi esetekben egymással kölcsönösségi viszonylatban van. Amennyiben a rögzítés lehetősége az egyik adónemnél elmarad, ez maga után vonja a rögzítés elmaradását a másik adónemnél is. Kivétel e tekintetben csak a jövedelemadó, mely a kereseti adóra nincsen ily rögzítés-szünetelő hatással.

Az adózó- és jogászközönség a rögzítés rendszerének iniciálását elvileg helyesli, mindazonáltal a megvalósítás módjával szemben némely vonatkozásban aggodalmi vannak.

Elsősorban is nincsen elvi akadálya annak, hogy a rögzítés határai a törvényjavaslat által terelveknél magasabbak legyenek. Minthogy meg van úgy a kincstár, mint az adózó részéről a felmondás lehetősége, minden kockázat nélkül volna a rögzítés területe már kezdettől fogva erősen kiterjeszhető.

Másodsorban aggályosnak találja az adózó- és jogászközönség a kincstári felmondás határidejének március 31-ig való kitolását akkor, amidőn az adózó felmondásának végső határideje január utolsó napja. A rendelet ugyan általánosságban utasítja az adóhatóságokat a felmondásoknak február 10-ig való eszközlésére, mindazonáltal fenntartja a lehetőségét a későbbi, egészen márc. hó 31-ig való felmondásnak. Ezzel szemben a kincstár részéről való felmondás határideje is legkésőbbben január 31-ben volna meghatározandó.

Kivánatos ez egyrészt azért, hogy a kétoldali felmondásnak a gyakorlatban káros kölcsönhatása be ne következzen, vagyis, hogy a felmondások egymásra való tekintet nélkül történjenek, vagy maradjanak el, másrészt azért, hogy az adózó kellő időben tájékozva legyen a kincstár intencióiról és az általa fogantatandó intézkedésekről.

Harmadsorban igen csekély latitude-t enged a rendelet az adóalapok változásának a 3. és 44. §-ában statuált 10%-os mértékkel. Az adóalapok meghatározása a kiivetések során hazánkban nem történik oly precizitással, hogy a 10%-os eltérésnek már maga után kellene vonnia az új kiivetés feltétlen szükségességét. Ez a mérték is nagyobb tételben lenne meghatározandó.

Végül a felmondás bázisa tekintetében vannak postulatúmok. Az adózó részéről való felmondás esetén a legpozitívabb adatok terjesztetnek elő a rendelet előírása következtében. A kincstár részéről — bár a rendelet 3. §-a negyedik pontjában némi általános szövegezésű utasításokat tartalmaz — ily pozitív adatok előterjesztése nem kívántatik meg. Ez az adózó bizonyítási, illetve ellenbizonyítási kötelezettségén, amely az adótörvények rendelkezése értelmében amúgy is elég terhes, ismét csak súlyosbit és az adózó helyzetének bizonytalanságát csak növelni alkalmas.

Dr. Gl. A.

A bányavállalatok társpénztárának kamatilleték-mentesége. A m. kir. Pénzügyminiszter 1926 szeptember 7-én kelt és a Pénzügyi Közlöny 28-ik számában közzétett 1926. évi 101.897. számú elhatározásával megállapította, hogy a bányavállalatok társpénztárainak járó kamatok, a kamatjövedelmek illetékéről szóló 1926. évi 3700. P. M. sz. pénzügyminiszteri rendeletben szabályozott illeték alól mentesek.